

Article opinió - JEM - “Mossega’t sa llengua”

La setmana passada vam veure com la presidenta del Govern de les Illes Balears, Francina Armengol, canviava de llengua en el seu discurs de felicitació a l'UD Eivissa arran d'un crit de "en español!" d'una persona del públic. Amb açò només va fer que es manifestés, una vegada més, la discriminació lingüística que patim els catalanoparlants. El problema no és haver de xerrar castellà, i em fa gràcia que a vegades es qüestionin si les persones que rallam català en sabem, sinó que no puguem exercir el dret a xerrar la nostra llengua. La llengua forma part de la nostra cultura i identitat, i seria molt trist perdre-la.

La presidenta no deixa de ser una víctima més de la catalanofòbia, el què sorprèn, però, és la seva actitud responent al parlament "I a mi no em veurà cercar enfrontaments d'un costat ni de s'altre, a mi em veurà sempre amb ponts de diàleg i de convivència". Amb ponts de diàleg i convivència es refereix a callar i acotar cap quan se'ns trepitja? A deixar que la nostra llengua sigui menyspreada? En Pep Castells, de Més per Menorca, així ho va defensar l'altre dia al Parlament: "No demanam a ningú que parli en català, demanam simplement el dret a poder emprar la nostra llengua". I, perquè aquest es garanteixi, l'actitud de les autoritats ha de ser exemplar. Alguna cosa em fa pensar que, clarament, no ho va ser gens.

Aquest fet només és un exemple de les moltes situacions de discriminació lingüística que es veuen dia rere dia. Personalment, aquesta setmana m'he preocupat seriosament. Fent feina de monitora et trobes fillets i filletes de tota mena, però que un de 7 anys et digui que li xerris "*en español, que no teentiendo y estamos en España*" és intolerable. Em fa pensar en quin exemple reben per poder arribar adir tal barbaritat.

També ens hi trobam a les universitats. Tot i tenir polítiques lingüístiques i que damunt paper tot sembli que funciona i defensen el català, la realitat és bastant diferent. Ens trobam que a classes de 80 persones, alguna es queixa que la classe és en català i no hi ha cap inconvenient en canviar ràpidament al castellà. En canvi, per revertir la situació d'una assignatura que a la guia docent surt que és en català i es fa en castellà, no n'hi ha prou en queixar-se formalment al degà o rector, sinó que et posen mil traves i excuses. Vols dir que així podem aconseguir universitats públiques de qualitat que defensin la llengua?

L'Informe CAT-2020 de Plataforma per la Llengua exposa dades preocupants, que no preveuen un futur optimista per la nostra llengua. Entre d'altres, revela que només el 30,6% del jovent de les Illes Balears parla majoritàriament en català amb els companys d'estudi. Deixa molt a reflexionar...

L'altre tema és el fet de dir-li català a la nostra llengua. Quantes vegades ens ham trobat amb gent que nega que el menorquí, mallorquí o sigui quin sigui el dialecte que xerra, és català? El menorquí és català. I tots els dialectes, al final, són la mateixa llengua. El que la fa rica, a la llengua catalana, és la seva diversitat i riquesa lèxica. Tenim el poder de poder anomenar una mateixa cosa de tantes maneres diferents, i, tot i això, seguir-nos entenent. No puc arribar a entendre aquest menyspreu i voler-se desvincular del que el final és la nostra llengua.

I on volem arribar amb totes aquestes idees? La veritat és que només volem reivindicar poder exercir els nostres drets lingüístics. És la nostra llengua, amb la que estimam, xerram, cridam i cantam. La volem defensar d'aquesta persecució i odi infundat. Volem lluitar per la nostra llengua. Volem viure en català!

J.E.M. – Olga Coll Fullana